

Poštnina plačana v gotovini

Cena Din 2

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1930/31

Mladoletje

Premijera 8. oktobra 1930

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : FR. LIPAH

*Novosti za damske
plašče pravkar došle!*

**A. & E. Skabernè
Ljubljana**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 8. oktobra 1930

Pavel Golia:

„Mladoletje“ Leonida Andrejeva

Premijera 8. oktobra 1930.

Od vseh dramatskih del Leonida Andrejeva sega »Mladoletje« (»Dni naše žizni«) najbolj do srca. Zato prištevam to delo, ki je zrastle iz ljubezni do človeka in iz spoznanja turobne resničnosti naših dni med najkrasnejše in najbolj trajne tvorbe stvariteljskega duha tega velikega ruskega umetnika. V naši notranjosti vzbudi strune, ki imajo za čudo lep zvok, a molče vpricho naših vsakdanjih skrbi za obstanek, vpricho vrvenja in beganja za uspehom, za ugledom, za koščkom kruha in strehe, za bogastvom in in izobiljem. Kdor je pohojen, je sam kriv, je sam uvrsti v nižjo kategorijo človeških bitij. Mi nimamo ne časa ne volje, da se bavimo z usodo teh ponesrečencev — vsak ima s sabo in zase dovolj brig in dela. In glej, obličje nedoletne Olge Nikolajevne, njeno mučeniško življenje, ki tako resnično teče pred nami, nas iznenada predrami iz brezbriznosti in vse naše usmiljenje se zgrne nad usodo te nesrečne, še ne osemnajstletne grešnice. Kako lepa in enostavna je izpoved ljubečih src, kako surova in zamotana je realnost! Kdo je kriv? Mi vsi, je odgovoril nekoč Dostojevski, vsak je pred vsemi za vse kriv. Uboga Ol-Ol! Uboga Evdokija Antonovna, ta zbegana ženska, ta zoperna zvodnica! Toda pod grmado njenih podlih pregreh še tli iskrica poraženega človeškega dostojanstva. Ubogi študent Gluhovcov! Kako žal nam je vseh! Kako dobri smo postali, kako sočutni in usmiljeni!

A za koliko časa? Samo med predstavo? Nič ne de! Če bomo pogosto hodili k predstavam, ki nas delajo dobre, se bomo počasi navadili in kar ostali dobri.

Mati in hči.

Obe sta poznali lepše čase. Oče je bil oficir, polkovnik. Evdokija Antonovna je izhajala nedvomno iz ugledne rodbine ter prejela tisto izobrazbo, ki je bila v onih časih za dekleta iz »boljših krogov« v navadi. Učila se je nekaj francoščine, kak

instrument, malo petja, slovnice, računstva, lepega vedenja, plesov in bogve česa še, prav gotovo pa nič praktičnega in potrebnega. Tudi Olgo, svojo edino hčerko, sta dala zakonca v »institut blagorodnih devic«, da jo tamkaj po najmodernejših pedagoških metodah izobrazijo za bodočo brezskrbno in negospodarno soprogo kakega oficirja ali agrarca. Toda nenadoma je udarila strela v družino. Polkovnik, doslej splošno spoštovan in priljubljen mož, je postal kvartopirec. Čimdalje bolj neodoljivo in usodno ga je obvladala strast. Ob velikih izgubah se je omajal njegov gospodarski položaj — nekoč je varal pri igri. Konec. Izgubil je čin. Kaj se je z njim dalje zgodilo, ne vemo, najbrž se je ustrelil. Ostali sta mati in hči z institutsko vzgojo, a brez sredstev (penzije sta prejeli po 7 rubljev na mesec) in nevajeni kakršnegakoli dela.

Mogoče sta se spočetka še nekaj časa držali — razprodali sta stvari, ki niso bile neobhodno potrebne, prejeli tu pa tam kako podporo od bivših prijateljev in znancev. Tako življenje je bilo pusto; stara se je udala pijači. Počasi se je pa še to nehalo, prijatelji so ju zatajili, pohištva je zmanjkalo! Kaj sedaj? Delati? Nemogoče. To je vendar tako strašno težko in kar je glavno — poniževalno, se je odločila Evdokija Antonovna in prodala pohotnežu svojo hčerko, ubogo Ol-Ol. Tako se je začelo, tako je šlo dalje. Mati — zvodnica, hči — prostitutka. Preselili sta se v študentovski hotel, tam je poceni, kraj pa pri večnem vrvenju mladih rogoviležev še najbolj prikladen za izvrševanje nečedne obrti. Stara bega cele dneve okrog in išče »odjemalcev«, Olga sedi doma ali v parku in čaka novih »ženinov«. Nekega dne se seznanila Olga s študentom Nikolajem Gluhovcovim in se zaljubi vanj. Vse ima že za sabo še ne osemnajstletna deklica, rodila je, bila je priležnica, pohotneži so si jo podajali iz roke v roko, vsa je omadeževana, le njeno srce je ostalo čisto. In šele sedaj, ko se je v njem naselilo lepo, jasno in skrivnostno čustvo resnične ljubezni, spozna vso strahotno istino svojega sramotnega položaja. V družbi veselih in razigranih študentov in študentk postane otožna; zdi se ji celo, da jo študentka Zinaida prezira! Zave se usodne dvojnosti in dvoličnosti svojega življenja. Tako ne more dalje, v laži ne sme živeti ž njim. A kaj potem, ko se mu izpove? Za božjo voljo, ko bi jo zapustil! Samo velika brezmejnja ljubezen lahko vse odpusti, samo velika brezmejnja ljubezen ji lahko vrne ponižano in pogaženo človeško dostojanstvo.

»Ali me imaš rad, Kolja?«

»Zelo, Ol-Ol.«

»Ne, povej, zelo? Jaz potrebujem velike, velike ljubezni.« In res napoči trenutek, ko mu več ne more prikrivati resnice. Strah pred njim, neodločnost, zavest, da se mu mora izpovedati in tako težka odločitev za izpoved, ki vedno in vedno zopet odlaša; vse to jo je izmučilo, skoro hudobno ga vpraša nekoč:

»Ali res nič ne razumeš? Že mesec dni živiš z mano, pa nič ne vidiš. Kje pa imaš oči?«

»Kako čudno govoriš, 'živiš'! Kaj pa naj bi videl?«

»Da nisem dekle.«

»No, vzemimo, da sem videl. In kaj sledi iz tega? Mogoče bi bil moral premišljati o tem in — in sploh se nisem nikdar vprašal, kaj si ti in kaj je tvoja mati. Vem le, da je bil tvoj oče v vojaški službi in da prejema tvoja mati pokojnino.«

»Da, osem rubljev na mesec.«

»Koliko?«

»Ali pa veš, da sem priležnica, plačana priležnica?«

To je Olgina izpoved. Obljubi, da se bo poboljšala, da bo delala, toda imperativ življenja je silnejši od sklepov spokorjenega srca. Olga ljubi, z vso dušo ljubi, a vedno zopet in zopet pade. Živeti je treba, jesti je treba, stanovati je treba. Pravkar je zopet upravitelj hiše povišal stanarino za deset rubljev na mesec. Strašno je tako življenje, a še strašnejša je smrt. Olga se zelo boji smrti. »Včasih je tako težko živeti, toliko nesreče, toliko žalosti, da se mi zdi, da bi pač lahko vzela strup. Pa ga le ne, si ne upam. Pa tudi boleti mora, kislina vendar peče.«

Taka je Ol-Ol: dobra, blaga, usmiljena, iskrena, ljubeča z žarom še nepokvarjena, a ponizane duše. Da, taka je. A ni niti požrtvovalna, niti odločna, kaj šele junaška! Romantika ji je tuja. Ona ni angelček z nebes, temveč črviček, ki je bil v metežu življenjske borbe pohojen. V svojih krčih in bolečinah se zvija pred nami in vzbuja naše usmiljenje. Saj še osemnajst let ni stara! In ona vendar ni kriva, da so jo naredili tako!

Odkar ljubi, se je prebudilo njeno duševno življenje. Zato postaja njeno vsakdanje življenje vse bolj in bolj težavno. Med tečajema greha in čistosti se meče v obupnih skokih in ne najde izhoda.

Mati Evdokija, ta pokvarjena in popolnoma propala ženska, pijanka in zvodnica, kmalu opazi, da se je Olga izpremenila in da je vzrok te izpremembe njena ljubezen. Zadnje čase večkrat odklanja goste! Kaj bo z njo, ki se toliko muči za svoje dete?! Od česa bo živela? Kako si bo kupovala sladkih likerjev? Ona res ni skrupulozna, vsaj, odkar jo mi poznamo. Da ne bo večnih preprirov in da bo tudi Olga imela svoje veselje, ji kratkomalo namigne, naj poleg »plačujočih gostov« ne zanemarja. Gluhovcova! Saj ima rada ubogega študenta!

»Da, kaj sem ti hotela reči — s tem študentom, s tem Gluhovcovim ne bodi pretrdosrčna, Olga.«

»Ne govorite o njem! Prosim vas, ne govorite nikdar več o njem! To je nepošteno!«

»Moj Bog, kako si neumna! Samo tebi hočem dobro. Ali ga nimaš rada?«

»Mama!«

»Nehaj no, blečka, veruj mi, da to ni lepo. Fant je sam — kaj pa je pri tem slabega?«

Ko se je Olga izpovedala Gluhovcovu ter mu priznala, da je plačana priležnica in da jo vzdržuje neki vinski trgovec, se je zavedla, kaj bi utegnil on misliti, ter boječe pojasnila:

»Ne misli, Kolja, da sedaj z njim... in s teboj. Ne, ne! Že pred dvema mesecema je odpotoval na Kavkaz.«

Sedaj je že bolj izmučena in manj odporna...

»Saj ne bo hotel, mama.«

Evdokiji se zopet mudi. Venomer je na nogah, venomer znaša skupaj jedi, zakuske, likerje, konjake in privaža ljubimce. »Vidva sta mlada in jaz, starka, se ne bom vmešavala v vajine stvari...«

Toda napoči čas, ko pretrese tudi njo spoznanje.

»Zakaj? moj Bog, zakaj... Vse življenje ... ponižanja... Kdo vam je dal pravico? Olga! Kdo jim je dal pravico nad nama nesrečnima?«

Na to vprašanje ni odgovora. In edini odgovor na vso bridko usodo, na vse umazano, izkaženo in zavoženo življenje matere in hčere je — usmiljenje.

Bože moj, Bože moj, usmili se nas,
težka življenja je pot,
Bože moj, Bože moj, usmili se nas,
odpusti nam grehe, gospod.

Nikolaj Gluhovcov.

Dobra, čista, poštena — ruska duša. Olgo ljubi globoko in iskreno. Nikdar še ni pomislil, kdo je ona, odkod, kaj dela. Ljubi jo, kot bolj ni mogoče ljubiti in — to je vse.

»Vidiš, prava ljubezen se spozna po tem, koliko postane človek od nje boljši, in še po tem, koliko razsvetli njegovo dušo. V meni pa je sedaj tako svetlo, da se čudim. Ti veš, blečka, kako so me mučila razna prokleta vprašanja, sedaj pa je vse dobro: sama radost, sama luč, sama ljubezen.«

In v to ljubezen trešči kakor blisk z jasnega Olgino priznanje. (Olga sama ve, kako hudo mu bo, ko zve vse. Zato tako odlašaja s priznanjem.) Ljubezen ostane, toda več ne razsvetljuje njegove duše. In na mesto »raznih prokletih« vprašanj, ki so ga mučila poprej, stopi eno samo, trpko, skeleče in bolešno vprašanje. Tudi radosti ni več. Le strašna zavest, da je Olgino telo naprodaj vsakemu poljubnemu pasantu na promenadi, neprestano grize in kljuje srce in dušo nesrečnemu mladeniču. Shujšal je, obraz mu je upadel. Knjige ga ne mikajo več, vedno bolj pogosto popiva s tovariši.

Ampak Gluhovcov veruje v življenje, veruje v človeka. Kako srečen bi bil, ko bi Olga res postala drugačna! On je sposoben tudi najvišjega podviga. Njegovo odpuščanje ne pozna mejá. Ko zve, v kako strašnem pomanjkanju živi že par dni Olga, se čuti celó majhnega in krivega pred njo in jo prosi odpuščanja. Ali

kaj, ko so tako različno usmerjena pota obeh mladih zaljubljenecv, ko ga Olga venomer zopet in zopet pušča na cedilu.

»Ali boš res delala?« jo vpraša, ko ji je pravkar po burnem razgovoru in trpkih očitkih odpustil vse. »Bom, bom,« mu za-trjuje zbegana deklica, a novi ljubimec, ki ga pričakuje, je že na potu in bo vsak čas stopil z Evdokijo Antonovno v njeno stanovanje.

Razočaranje za razočaranjem prinaša Gluhovcovu njegova oskrunjena ljubezen. Toda tudi po poslednjem konfliktu, ko se upre vsa njegova notranjost in vrže Olgi najogabnejšo psovko v lice, bo ta dobri fant prav gotovo zopet odpustil ponižani in razžaljeni izbranki svojega srcá.

Gospod von Ranken.

Ta, na zunaj korektni, v svoji notranjosti pa brezsrčni, plitvi in podli tip popolnega filistra, ki ljubi pri »taki zabavi« sentimentalne romance, je edina docela negativna figura vse drame. Rankenov nastop meče ostre žarke v značaj Evdokije Antonovne in še bolj njene hčerke ter z grozno jasnostjo posveti v brezdno, v katerem živi, trpi in ljubi Olga Nikolajevna. To je edini smoter te majhne vloge, ki zahteva zelo resnega in zelo temeljitega študija.

Onufrij in drugi.

Herzen je dejal nekoč, da imajo ljudje, ki se od časa do časa dodobrega ne napijô, ali pokvarjen želodec, ali pa pokvarjenega duhá. O Onufriju ne moremo trditi ne enega, ne drugega. To je navdušen oboževalec alkohola, veseljak in rogovilež, obenem pa izredno blag in dober človek. Ker smatra šolo življenja za važnejšo in prijetnejšo od univerze, je nekoliko zaostal ter je starejši od svojih tovarišev. On zabava, miri, posreduje in pomaga, kjerkoli more. Prava dobričina. Dobri in prijetni ljudje so tudi vsi njegovi kolegi in koleginja.

Podporočnik Mironov, ki pride iz province na dopust v Moskvo, je pravi entuziast. Vse občuduje z iskrenim navdušenjem: cerkve, tržnico, kavarne, študente in Olgo Nikolajevno. Oficir, ki hoče z revolverjem ustreliti svojega žalilca, je le tenka zunanja plast tega človeka. Pod njo bije toplo srcé in nedolžna dušica, ki prepeni po Bogu in ki ga išče s svojim nebogljenim razumom.

»Bratje, govorimo o Bogu! Da, res, govorimo o Bogu!«

Prva turneja ljubljanske drame po Jugoslaviji

(Dalje.)

»Jugoslovanski teater. Ob priliki turneje ljubljanske drame. Gostovanja v juniju so opasna za uspeh, to je stara in dobro znana stvar. Toda zgodi se večkrat, da se vrše nekatera gostovanja, katera bi morala imeti brezpogojno ali popoln ali čim večji uspeh, ravno v tem nesrečnem času prve vročine in propadejo.

Baš te dni smo videli nekaj slučajev, n. pr. gostovanje zagrebškega Nar. kazališta v Beogradu z Dimovičevim »Kraljevičem Markom«, o katerem pravi »Politika«, da so ga igrali pred »nezadostno polno hišo«. Slično se je dogodilo zadnje dni v Pragi, kjer so prvič igrali Ogrizovičevo »Hasanaginico«, o kateri pravi Božo Lovrič v dopisu iz Prage: »Škoda, da je bilo gledališče napol prazno in uprava Nar. Divadla ne bi smela odgoditi premiere na konec sezone. Najhujše pa smo videli pred lastnimi očmi, t. j. skoro prazno hišo ob priliki gostovanja odlične ljubljanske drame z dvema igrama, ki sta naši in posebno zanimivi.

V vseh teh slučajih in še v mnogih drugih, ki jih ne omenjamo, je bilo krivo to, da so se predstave vršile v juniju, ne pa v maju, ali še bolje, v aprilu. Ker je za nas najbolj važno to, kar se je v Splitu dogodilo, moramo reči, da je bilo poleg izgovorov na junijsko vročino (dasi v resnici v teatru tiste večere ni bilo vroče, še bolj hladno kot pod milim nebom pred teatrom) še mnogo drugih razlogov, ki jih je treba pribiti in si jih zapomniti, če hočemo imeti uspeh: to je predvsem slab interes za dramo, nezadostno število književno in gledališko vzgojene publike in naša komodnost. Zaman obžalujemo, kar je in zastonj bi bilo popravljati razmere kar preko noči; računati moramo z njimi in izpodbijati jim moramo tla s tem, da spretno organiziramo prireditve, ki bi bile prikrojene seveda po krajevnih razmerah. To pišemo zato, ker je cilj, ki si ga je stavila ljubljanska drama na svoji dolgi in zelo težki poti, plemenit in visok, ne samo v umetniškem, temveč tudi v nacionalnem smislu in zato, ker bi od srca želeli, da se ljubljanska drama zopet k nam vrne, da zopet krene na turnejo po Jugoslaviji; pa tudi zato, ker želimo, da bi tudi ostali jugoslovanski teatri, ki so kaj vredni, posnemali vzgled ljublj. drame. To torej pišemo zato, ker smatramo vse to za osnovno potrebno in ker želimo temu največji uspeh.

Torej ne v juniju, temveč prej! Seveda to je umljivo, da bi bilo s tem ogroženo redno delo v stalnem teatru.

Solidno gledališče, kateremu se je že posrečilo ustvariti svojo publiko in ki igra pred polno hišo, mora računati s programom za tekočo sezono, z obzirom na svojo publiko. če tudi bi se ne oziralo na blagajno in na pokritje stroškov, ki so na potovanju neprimerno večji. V mestih, kakor je n. pr. Ljubljana,

je publika v rokah teatra: teater je ne izpusti iz roke in si prizadeva, da izkoristi čas. Toda prepričani smo, da bi se našel kljub temu način rešitve in dosegel uspeh na turneji, če bi jo priredili med sozono, v najbolj ugodnem času: spomladi, jeseni ali pozimi, nikakor pa ne poleti, ko pač ni pri nas arenskih gledališč (ker je izključeno, da bi se moglo dovoliti tako resnemu gledališču nastopati v kakem zabavnem lokalu zato, ker je na prostem).

Govorimo o ljubljanskem gledališču, ker nam je najbolj treba, da se ž njim seznamimo. Na meji je in zato mora napraviti najdaljšo pot, če hoče v središče, kaj šele na drugi konec države. Če bi imela n. pr. Ljubljana tako geografsko lego kot jo ima Sarajevo, ki leži v sredini Jugoslavije in če bi bile tam take prometne zveze kot so v Sloveniji, kjer stvarno obstoji mreža na vse strani, Ljubljana pa je v njeni sredini, bi ljubljansko gledališče gotovo že davno izvršilo veliko misijo po celi državi. Ker pa žalibog ni tako, si je treba pomagati. Izključeno je, da bi šli na turnejo tekom enega leta po večkrat, ker je potovanje dolgo in naporno. Toda mogli bi iti tako, da bi igrali v različnih krajih tja in nazaj gredé; ali pa bi se moral turnejski program tako sestaviti, da bi ga odigrale posamezne družine v par letih v različnih pokrajinah. Družina, ki je namenjena v kako pokrajino, krene naravnost v njeno središče, poseti v par dneh vsa važna mesta te pokrajine in se nato vrne domov z relativno majhnim rizikom. Medtem pa bi v Ljubljani ostali del ensembra lahko nadaljeval delo.

Z ozirom na nacionalni cilj, za katerim gre turneja, je na vsak način treba, da tudi država sama pomaga financirati taka drzna podjetja in da ne prepušča naših umetnikov, ki imajo že itak dovolj truda in naporov na turneji, riziku in skrbi za kritje eventualnega deficita. To je prvi in poglavitni predpogoj; država pa je lahko samo srečna, da ima še vedno nekaj idealnih ljudi, polnih volje in smisla, trpeti za tak visok cilj.

*

Ustvarjati naše: to je velika beseda, ki bi morala prevzeti vse gledališke kroge, da bi začeli pokret v tem pravcu. Videli smo ljubljansko dramo, kako je delala in kaj je podala, zato imamo dovolj vzroka, da upravičeno na to mislimo in v to verujemo.

Ko si ustvarimo publiko, moramo podajati svoje, ustvarjati svoj repertoar in paš tip igranja. Gledališče, o katerem naj se vodi resen račun, ne sme biti več zabavišče in treba je progresivno vedno bolj misliti na ustvarjanje jugoslovanskega gledališča, ne samo po narodnem imenu, temveč tudi po njegovi vsebini in izrazu.

Ne bom začel s tehniškim razlaganjem, navajam le kot primer ljubljansko dramo. V razgovoru z njenimi voditelji, režiserji in organizatorji je bil o tem že govor, ki smo ga tudi pri-

občili. Našli so predvsem slovanski okvir in trudili so se delati po najboljših metodah Nemcev, kar se tiče preciznosti in energije ter dati okviru življenjsko vsebino naše zemlje in kulture v najboljši obliki. Istotak okvir in ravno taka, oziroma najboljša metoda za vse naše teatre, toda vsebina posebej prikrojena dotičnemu kraju; toda z medsebojnim spoznavanjem, z vsestranskimi gostovanji, v daljšem času, v tem slovanskem okviru in z najboljšo metodo ustvarjati počasi edinstveno, bogato, novo jugoslovansko vsebino; in vsebino zlivati in vplivati, da se ta vsebina izrazi tudi v življenju, ker nam je treba čim prej Jugoslavije, ki bi bila zgrajena iz velikega bogastva. Taki se moramo v neki bodoči generaciji pokazati pred kulturnim svetom!
(Dalje prih.)

Drobiz

Beograd je imel te dni premiero Goldonijeve »Mirandoline«, katero je naše gledališče igralo pod naslovom »Pri lepi krčmarici«.

V **Beogradu** gostuje dunajsko »Josefstädter-Theater«, ki je gostovalo tudi že v Zagrebu, s tremi komadi. To so: Joachimsonova komedija »Grda deklica«, Fodorjeva veseloigra »Füllfeder« in Berabeaujeva komedija »Mali greh«.

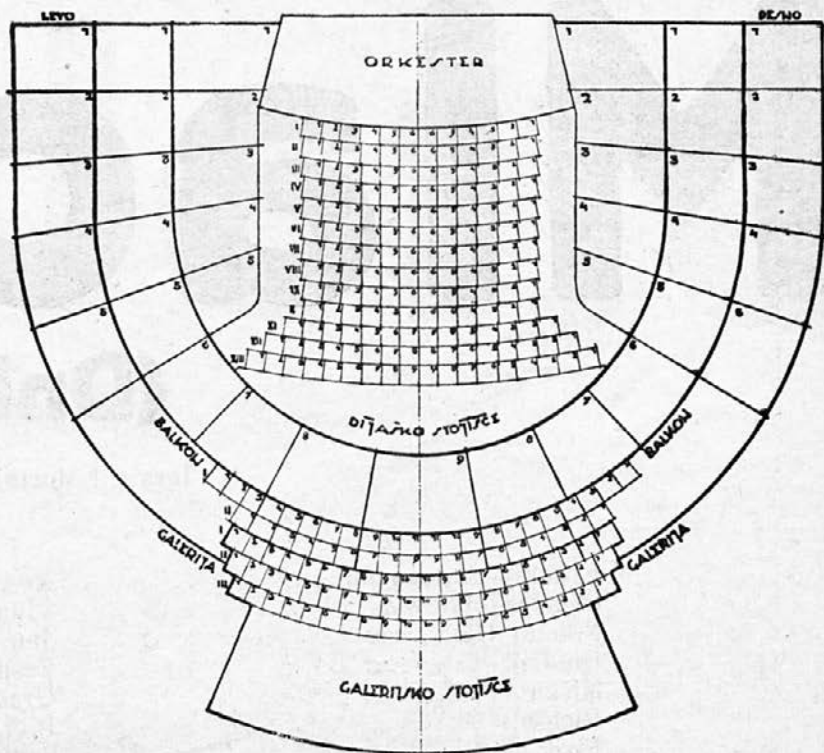
Zagreb je imel prošli teden zanimivo premiero. Igrali so »Ženski dom«, ki ga je spisala poljska pisateljica Zofja Nalkovska. Igro, ki je imela na Poljskem velik uspeh, bodo igrali tudi v Parizu, Pragi in Budapešti. Kot prvo izvenpoljsko gledališče jo je igralo zagrebško. Glavno vlogo je igrala Mar. Ružička-Strozzi, režiral pa je T. Strozzi. Predstava, pri kateri je bila avtorica navzoča, je imela prav lep uspeh. Zanimivo je, da nastopajo v igri same ženske in da je to dramski prvenec Nalkovske.

Osip Dymov je napisal novo komedijo v 6 slikah z naslovom »Poledica«.

V **Frankfurtu** nameravajo igrati igro »Bog, kralj in domovina«. Spisal jo je Leo Lania. Glavna oseba tega komada je puk. Drag. Dimitrijevič-Apis. Ker sta ton in tema igre taka, da bi lahko vplivala na politične in trgovske odnose Nemčije in Jugoslavije, je baje naš nemški poslanik izjavil, da bi ne bilo priporočati vprizoriti igro.

Budapešta proti nemškim zvočnim filmom. Zveza budapeštanskih gledaliških ravnateljev, igralcev in avtorjev je te dni odločno protestirala proti nemškemu zvočnemu filmu, ki je privedel madžarske teatre v resno krizo. Zahtevali so, da se ti filmi prepovedo in da naj se opuste vsi gledališki davki, električne, plinske in vodne pristojbine pa naj se znižajo na polovico, dokler se ne ustvari madžarski zvočni film. — Slični protesti so bili tudi na Češkem. Srečni veliki narodi, če so poleg tega še zavedni!

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

POPRAVILO!

Pisalnih — Računskih strojev

JAMSTVO!

Prešernova ulica 44

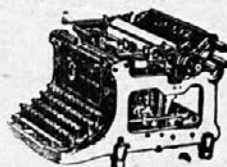
Telefon intr. 2636

Ivan Legat, Ljubljana

Samoprodaja najboljšega
pisalnega stroja

CONTINENTAL

(WANDERERWERKE)

Mladoletje

(Dni naj žizni)

Igra v 4. dejanjih. Spis Andrejev. Poslovenil Ost.

Režiser: Pavel Golia.

Evdokija Antonovna	Medvedova	Griša, mlad fant	Smerkolj
Olga Nikolajevna	Vida Juvanova	Trgovec	Lipah
Nikolaj Gluhovcov	Jan	General v pokoju	Bratina
Onufrij	Cesar	Njegova hčerka	Kukčeva
Miška	Gradiš	Prvi vojaški pisar	Kaukler
Blohin	Plut	Drugi vojaški pisar	Murgelj
Fizik	Sancin	Anuška	Rakarjeva
Arhangelški	Jerman	Paznik	Potokar
Ana Ivanovna	Slavčeva	Oficir	Juvanc
Zinaida Vasiljevna	Boltarjeva	Gospod	Zorko
Eduard von Ranken, zdravnik	Kralj	Gospodična	Lauferjeva
Mironov Grigorij Ivanovič, podporočnik	Levar		

Vrši se v Moskvi. Čas: leta devetnajstega stoletja.

Scenografišcev.

Blagajna se odpre ob pol 8.

četek ob 8.

Konec po 10.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
„ II. - IV. vrste	„ 28
„ V. - VI. „	„ 26
„ VII. - IX. „	„ 24
„ X. - XI. „	„ 22
„ XII. - XIII. „	„ 20

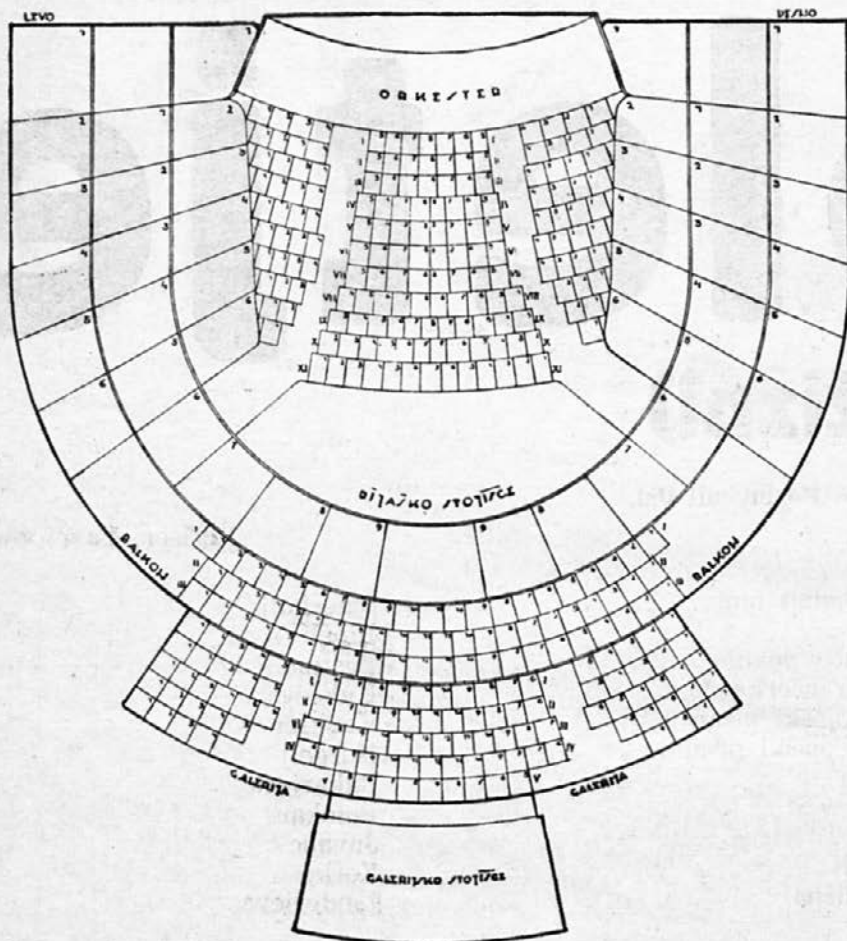
Lože v parterju	Din 100
I. reda	„ 100
„	„ 120
II. reda	„ 70
„	„ 75
Peti ložni parterju	„ 20
I. redu	„ 25
II. redu	„ 15

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 22
„ II. „	„ 18
Galerija „ I. „	„ 14
„ II. „	„ 12
„ III. „	„ 10
Galerijsko stojišče	„ 2
Dijaško stojišče	„ 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagovnem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Prvi prostor

med najboljšimi in največ-
nejšimi dnevniki zavzema

LETO LVIII V Ljubljani, v torek 8. julija 1950 87EV. 179 I. BRDVA CENA 2 000

SLOVENEK

z nedeljsko prilogo ilustrirani Slovenec

Čitajo ga vsi in se vedno
poslužujejo njegovih
malih oglasov!

Po gledališču sestanek v

KAVARNI „EMONA“

prvovrsten salonski in jazz orkester

V restavraciji dnevno

PLES

Točna postrežba

Solidne cene

Delniška družba pivovarne

„UNION“

priporoča svoje izborno svetlo in črno pivo v sodčkih in steklenicah
Izdeluje tudi prvovrstni kvas in špirit

LJUBLJANA - MARIBOR

Brzojavni naslov: Pivovarna Union,
Ljubljana, Maribor

Telefon: Ljubljana št. 2310, 2311
Maribor št. 2023

DOBRA MISEL!

ZAVARUJEM SI ŽIVLJENJE,
to je: ko pridem v leta, mi naj izplača
banka „Slavija“ kapital; ki mi bo v
gmotno, sedaj pa že v moralno oporo

Domača zavarovalnica:

Jugoslovanska zavarovalna banka
„Slavija“ v Ljubljani

se priporoča za vse vrste zavarovanj

TELEFON ŠT. 2176

Elitni kino Matica

Tel. 2124

Edini zvočni kino v Ljubljani
z najboljšo svetovno zvočno aparaturo
WESTERN ELECTRIC

V mesecih oktober in november prinašamo sledeče
premiere izbranih najboljših svetovnih vefilmov:

„No, no Naneta“

Čarobna filmska opereta v naravnih barvah
Najboljši pevci, balet, razkošje

„Smej se in plakaj!“

Najnovejši govoreči film s slovitim Al Jolsonom
v glavni vlogi
Sodeluje tudi mali Darvey Lee (Sonny Boy) v
vlogi kot Little Pal

„Tango ljubezni“

Briljantna filmska opereta
V glavni vlogi Willy Forst (znan in priljubljen iz
vefilmov „Atlantik“ in „Dvoje src v $\frac{3}{4}$ taktu“)

„Ljubljenec bogov“

Najnovejši govoreči vefilm Emila Janningsa

„Cilly“

Najrazkošnejša, najslajša filmska opereta, kjer nastopa
najlepša žena Amerike, slovita Marilyn Müller